

Petre Rău

Întârziata vestire

- poeme -

Copertă și tehnoredactare: Lina Cârligeanu
Culegere și corectură: Daniela Neculai

Toate drepturile rezervate

ISBN 973-0-02794-3

Întârziata vestire

Prea multă cenușă și vin din Efes
Evoluții de ceară ascund
Anotimp fără rost și rugă ades
Ce mai ești, ce mai e, ce mai sunt?

Asfințit rupt în grabă din calendar
Găunos adăpost din povești
Te ajunge ultimul tren în zadar
Ce mai e, ce mai sunt, ce mai ești?

Ruine pe rând acordând șanse noi
Și rostirea de când și de ce
Copil legănat pe picior de război
Ce mai sunt, ce mai ești, ce mai e?

Liniște

Respiră lângă mine tăcerea-mi și timpul
din scorburi apare
Știi nu mai aștept singur înserarea și nici
ciudat prin somn nu mai sunt
E ora când dorul îmi crește îmi crește iar
noaptea se cuibărește prin mine tânără
să moară
Ce albastru țâșnește dorul din trupu-mi
ca un murmur de fecundă ploaie de vară
Rămâi liniște aici lângă mine să
despletim inocente himere sub mărul
ce-și pleacă din nou crengile grele de
parcă ceru-i sub el și-ar vrea să se
scalde-n lumină
Rămâi iar din de altădată tăcerea
cuvintelor mele să adunăm împreună
frunza dimineții picurată pe tâmplă

Vale de rai

Verde vale de rai
Nepăscută de cai
Undeva tu erai
Doar a mea.

Ce miros de pelin
Într-un spațiu divin
Un noptatic suspin
Cuprindea.

Cer albastru suind
Pe miresme plutind
Visul meu unduind
Steaua mea.

Vale ruptă din rai
Ce frumoasă erai
Numai tu mă știai
Numai ea.

Din mari așezări

Din mari așezări de lumină și oameni am
cunoscut umbra umedă a frunții
Un singur os eram cicatrizat adânc de
himere contemplate în altar de eter
Vântul aprig mai sufla pe la spate iar
penumbra se prăvălea în amintiri
peregrine
Cine ca mine mai rătăcea pe atunci
timpul
O oameni nu așteptați solul neîntors căci
lungi stoluri de destine se prăbușesc
când își încheie drumul cu o zi în urmă
Nici frământatele gânduri nu lăsați să
mântuie noaptea
Mereu voi sunteți capătul orei nenăscute
și iubirea doar prin voi încolțește

Sunt nebun murmurând beethoven

Sunt nebun murmurând beethoven
Logodit cu o larmă celestă
Mă lipsesc și de ultimul tren
Să ascult mângâierea funestă

Bezna are bătaie de clopot
Sunt nebun murmurând beethoven
Aud liniștea apei în clocot
Suspînând șuierat un refren

Și în șoaptă închin un catren
Prea des născocitei mele iubiri
Sunt nebun murmurând beethoven
Înfruntând în amurg amăgiri

Chem vulcani să-mi astâmpere dorul
Prin grădini rătăcit în Eden
Ce frumos mă străbate fiorul
Sunt nebun murmurând beethoven

Fragmentata generație

Fragmentata mea generație e pe ducă
șiroaie de biți se preling din memoria ei
bucăți inegale se tot caută între ele
nimic nu se integrează în timp și în spațiu
nimic nu se pierde nimic nu se adaogă ci
totul rămâne petrecut ca un quadrat
arhimedic silit să-și recunoască
nepăsarea ca o neputincioasă chackră
mult mult prea echidistantă precum
goliciunea nebotezatului gând infinit
repetat pentru cine

Alef nu-i alef

Demonstrasem că alef nu-i alef
așa cum sperau puțini filozofi
cifre minuscule încifrau descifrau
mi-a fost dat un fief de ascunse izvoare
merita pesemne timpul pierdut
printre munții de semne
să nu dispar liniștit la culcare
ochiul meu avea o mie de iriși
convergența uniformă curgea
picuri picuri
mâini încordate am închis în trei plicuri
și le-am trimis
ca pe o singură piesă de succes
la aceeași adresă

Președintele demonstrației mondiale era
ocupat sau poate
prea mândru și demn nu mi-a dat
nici atunci nici acum nici un semn
singur aveam să descopăr o nenorocită
eroare
în singura mea noapte de însingurare

de la nord mai la nord prea adânc

operasem o axiomă pe cord

O neliniște aripi câte una mi-a sfâșiat
prin creștet zvâcneau miliarde
de fluturi rebeli
cu o răcoare perfidă de aburi cerberi
ce păcat vai ce păcat că nu a fost
într-o vineri
să fi putut îndrepta din greșeli

Orthos m-a trimis într-un fel de exil
motivată
dintr-o lungă anamneză ecuația mea
avea un semn mutilat dar cu toate
acestea
o zi am fost o celebră ipoteză

Nu așa mi-am dorit încheierea
acum rătăcesc precum un Tagore
resemnat
atât de vinovat de-atâtea treceri cu
vederea

Iubită iubire

Vai iubită iubire discretă
Spre tine la tine să zbor
Să plutesc din planetă-n planetă
Să urc să tot urc să cobor

Și îndată odată cu luna
În brațe pe brațe-o vei ști
Vor suna răsuna inimi una
Iubită iubire vei fi

Numai inima inima-ți plină
Va fi ne va fi adăpost
Ocroti-ne-va luna divină
Iubită iubire cu rost

Îți voi da îmi vei da numai stele
Pierduți rătăci-vom poteci
Arcui-se-va timpul prin ele
Iubită iubire pe veci.

Oglindire

Într-o zi am surprins oglindindu-se în
mine oglinda mea iar eu tulburat ca un
vis trecător îi inversam bezmetic stânga
cu dreapta

Părea că mă ia în serios se saluta în
mine frumos și-și zicea ce suflet de argint
văd ca într-o pasăre rătăcită și veșnic
fidelă

Se strecura pe sub liniștea mea și-mi
răscolea melancolii ascunse

Umbla prin viața mea ca printr-un castel
dărăpănat ba mi-a descoperit și câteva
răni proaspete nu știu de unde și cum
apăruseră ici colo

Nici un petic de trup teafăr nu aveam
unde să-mi adăpostesc sufletul arătam
ca o carte de toți răsfoită

Singură oglinda mi-a spus problema ta e
la tine în tâmplă

Tot mai sper

Tot mai sper că-s născut pe-o planetă
străină

Ca un sfinx singuratec și sacru-n deșert
Ca o lampă cu gâtul prelung și inert
Tot mai sper că nu port nici o vină

Pe tata demult nu prea l-am știut a mă ști
Și-l iubesc și acum atât de departe
Sunt singurul lumii aceste deșarte
De mama mi-e dor în fiecă zi

Mi-am ales un drum lung de dincolo de
timpuri

Nu mă las prea ușor de durere învins
Încă pâlpaie lampa cu gâtul aprins
Mai străbat mișcătoare nisipuri

În biserici mulțimi își fac loc să se-nchine
Mă vântură gândul închis în odaie
Gâtul lămpii mai are zvâcniri de văpaie
Niște cruci se îndoaie în mine

Pe patul meu se așterne o noapte rece
Departes bat clopote prelung și subtil
Biata lampă anunță ceva din fitil
Cel prea mult așteptat nu va trece.

Gând în destrămare

Ispitiți de ei înșiși oamenii se regăsesc
peste noapte în fața migrenelor lumii ca
șerpi părăsiți de lumină în policromele
amurgului veșnic

Se răzlețesc peste uitări altele noi în
mijlocul nopții termale prin undiță
pescarul se îndrăgostește de peștii săi
uitând pesemne talazuri de umbră
îngrămădindu-se peste jocuri de alge
Despletită sub lună când umbra nopții se
adună în scorburi apare suavă fata din
ape

Sclavul ochi de pescar germină adânc
destrămarea precum un Ovidiu exilat silit
să-și recunoască singurătatea
Atâta liniște-i pe malul mării iar oamenii
ispitiți de ei înșiși uită

Neîmplinire

Cotidianul acesta nu mai are
nici un punct de vedere
o bucată de încredere a fost ruptă din el
și face naveta
de la un capăt la altul
prin mine.

Noaptea se tot cațără pe încrengăturile
mele
umblă de colo colo
ca umbra unui nebun neidentificat.

Dar cel mai mult mă doare
când îmi strică peste zi
câte o oglindă majoră.

Mai bine e când doarme
mama ei de opoziție cuminte.

Eterna iarnă

De ce sevele nu urcă în tulpini de
salcâmi primăvara

Unde e iarba cu umerii dezveliți în ploaie
Nu aud al izvoarelor susur ieșind din
adâncuri

Nu aud al cornului țipăt nu aud nici glasul
privighetorii

Nu simt firicele calde de nisip sub tălpile
goale și nici răsuflarea căprioarei în
adieri blânde

Nu văd decât pași în zăpezi înghețate
Stau în fața timpului și el mă fură

Februarie

Frigul se strecoară prin ochiul deschis
în inima mea
Amorțita pleoapă dezvelește un vis
din munții de nea

Februarie dârdâie ca un suflător
în alămuri de ger
Flori în ferestre suspină de dor
până ce pier

Mocnește o gură eternă de mult
înghețatul cuvânt
Cu inima strânsă mă aplec să-l ascult
adânc la pământ

Bucuria țâșnește din trupu-mi de nea
munții mei sunt mai grei
Mai alerg undeva între un fulg și o stea
călare pe zei.

Te știi aproape

Te știi aproape
în contur de lactee
cu zvâcnire de portocală necoaptă

îți culeg lianele
din împrejurul umerilor
uitați în arcuire
peste dimineața crinilor
iar din grădina frumoasă
prelungit
îți strivesc pe buze
tăinuitele arșiți.

Iubito, suntem un triunghi

Iubito, suntem un triunghi
Cu laturi perfect neegale
Eu, tu și noi
Tu, noi și eu
Noi, eu și tu
Fiecare cu fiecarele sale
Avem unghiuri ascuțite și lungi
În care amestecăm
Încordate clipele noastre

Vinovat fiecare avem câte un colț
Iar noi amândoi avem două
În fiecare am depus câte o speranță
Abia învățăm să fim
Pe singura latură a noastră imposibilă
Și ne rostogolim ca o roată
Curmând cuvinte mirific
Pe ipotetice vârfuri perfecte

Cine va descoperi oare
Primul din noi ortocentrul iubirii?

E timpul

Gândurile se mai arcuiesc peste noapte
iar zborul de flăcări albastre mai lunecă
prin inefabile spații
Încă mai sunt cu turma de oameni peste
huma pierdută-n ninsoare de muguri
Aștept clipa când lumina se va îngrămădi
peste umbră voi fi inocent în brațele sale
și am să mă fac vinovat de tot ce-n
spațiul meu nu s-a făcut minune
E timpul ca tâmpla să se desprindă de
vis și să întâmpine în zori aurora

Ce păcat că se moare

Nu știi cum voi sfârși noaptea asta
Frământările mele-s nebune
Mi-e teamă să închid și fereastra
Doar prin ea poți pătrunde la mine

Simțire mult prea des capilară
De ce mă atotprefaci în pribeag
Într-un punct rătăcit pe afară
Un Galilei sprijinit în toiag

Ce păcat ce păcat că se moare
Toiagul mișcă astre divine
Sacerdoții revin din uitare
Prin spații de mult rupte din mine

Primăvara

Așadar nu mai există nopți cuibărite pe
gânduri
Se încovoie de muguri lăncile vântului
Aș vrea să fiu mugur singur să mă dezleg
din încolăcirea primului vânt și să
încolțesc din dorul sevelor coapte
Dar pasărea
Să-i păstrăm dorul întoarcerii pe aceeași
creangă

Sunt singurul apei

Sunt singurul apei, valul mă trage
Largul albastru promite ceva
Nu sunt pescăruși, nu sunt nici catarge
Din mâini nu voi da
Și nici din picioare
Țărmu-i departe – adâncul mă vrea.

Subțirele apei pătrunde în mine
Inima-i plină de valuri deja
Făpturi mici și reci îmi aleargă prin vine
Flămândele mă vor rupe cumva.

Nu doare nimic și nu pare decât
Că sunt singur, că nu mai sunt și atât.

Răsare iarba

Curg zboruri de păsări și curând se vor
dezgheța neostoitele havuze
De ce iubesc cuvintele tale primăvară
De ce sub arcul îngălbenit de soare îmi
plec fruntea albă peste mușuroaiele lumii
Substanța ta crește cu iarba-ncepută din
izvorul veșnic aproape iar din întinderi de
albastru frunzele adună verdeața
sângele-mi dansează cu iarba și gândesc
la nepieire de aștri

Rămâi la marginea zilei

Rămâi la marginea zilei, iubito
când stropi de lumină se cuibăresc
cu sclipire de fosfor
pe umerii tăi arcuiți ca undele vremii

curând vom fi pătrunși de inefabil
lividă nemișcarea va deveni tăcere
și vom uita de noi

ne vom împreuna palmele
ca două toarte de amforă
și neclintiți vom rămâne sub cer
precum un stâlp de poartă apolină

Noaptea

Ca o undă fluidă noaptea dispare în
cercuri

învinsă în extreme curburi de sabia avidă
a timpului

Din fluxul formelor ei numai chemarea
visului de tăceri și idei e mai presus
abisului

Am măsurat orele stoarse din seve pe
creste argintii atunci când apar zărilor cu
raze de soare târzii

Efemeră

Forfotă mare în oraș
Toți muritorii se pregătesc să moară
Fiecare își așterne un capăt de lume
La cap
Câte o batistă două
Câte puțin
Și atât.
În rest se moare în liniște.

Toți morții vorbesc

Axa lumii se rostogolește la picioarele
tale se zbate în exil timpul nenăscut de
veacuri așteptându-te lumina tu o vei ști
pe buze când adorm tineri copacii
zâmbetul îți va trăda fire necoapte vei
păstra pe retină lumina cucutei
înfrigurând inimi
Să nu taci nimeni n-a existat fără să
spună ceva
Toți morții vorbesc

Autobuzul

autobuzul acesta mă duce departe
e cale lungă de mers așa mi se spune
timp am berechet de ce să-l pierd
doar n-oi sta degeaba atâta vreme
doamne ferește
îmi vine așa și m-apuc să scriu
cu degetul pe geam
desenez un cerc scriu un cuvânt două
ce-mi trece prin cap mai și sterg și curăț
cu dosul palmei câte un cuvânt ce nu-mi
place
nu pare la locul lui
sună prea țipător când îl fredonez
și nu se aude cum trebuie din cauza
motorului
aburesc geamul și scriu din nou
stau pe roată și ades îmi tremură mâna
mai și greșesc iară șterg și scriu iar
vecinul de bancă trage de mult cu coada
ochiului mă întrebă ce fac
îi spun că scriu ce-mi trece prin minte

atunci el se burzuluiește la mine
îi arată și doamnei din spate
dar aceasta nu vede nimic și mă întrebă
unde am scris citește-mi și mie un cuvânt
vecinul nu se lasă cu una cu două
mă ceartă mai tare că de ce scriu
de ce mâzgălesc geamul cu degetul
să nu fie scris ceva despre el
mai s-o încurc în clipa aceea
noroc de șofer că a intervenit la timp
zicând lăsați-l oameni buni în pace
că așa-i place lui doar nu strică geamul
autobuzul mai și merge cu noi
iar eu scriu mai departe fără oprire
până la capăt am de gând să termin un
capitol
al călătoriei mele de m-o ține degetul
căci vecinul meu s-a mutat mai în spate
supărat doamne probabil pe cuvintele
mele

Să fi iubit

Traiul meu suprapus peste două veacuri
poftă de leacuri
a tot poftit

M-am tot certat cu toate legile lumii
și rostul glumii
nu l-am simțit

Am fost lut primitiv în apneic sistem
precum un blestem
am rătăcit

Netălmăcite armonii din univers
am surprins în vers
de necitit

Profețiile mele au fost deșarte
himere moarte
timp irosit

Noroc că mi-a dat Dumnezeu multă
minte
să am aminte
să fi iubit

Treceai

Treceai
niciodată ca atunci
dinspre singura lume a noastră
încovoiată amiază
prin ruga retinei
licărire aureolată de struguri

Ce-a fost?

Chiar azi
mi-ai fluturat
o șoaptă străină
poticnire amară de drum

Nimicul

E atât de ciudată uitarea
încât numai timpul o măsoară
centimă cu centimă
fără lăcomie și fără abuz
mereu fără sens.

Umbrele mele se destramă
ca visele dimineața.
Nimic nu e singur
neavând un nebun
al inimii
un poet
care să redezmintă totul
ca și când Nimic nu a fost
ca și cum Nimicul rămâne.

Dureri

Simt o durere pentru zgomotele lumii
care îmi sparg timpanele

Simt o durere pentru întunericul lumii
care îmi înnegrește retina

Simt o durere pentru gândurile negre ale
lumii ce-mi distrug arborele vieții

Adeseori plăcerile mele mă dor plăcerile
altora mă însăimântă

Trăind aieva știu ce voi fi după moarte

Neștiind ce am fost înainte de-a mă
naște.

Întregul mamă

Mama se împarte la doi
la trei și la patru
și așa mai departe
mereu fără rest.

Ce număr perfect este mama
totdeauna egală cu suma divizorilor ei!

Mama se împarte începând cu unu
și cu cât împărțitorii devin mai mulți
tot mai puțină rămâne mama.

Singura diviziune imposibilă
pentru mama
este cumplita împărțire prin zero.

Dorința

Trupul adus de marea cu chip de amforă
la marginea elipsei de țară și-a scris
umbra pe nisip victorios ca o dună
sirenele pieptului și-a spart spre văile de
departea cealaltă a lumii
Ore la o margine dincolo pământ
S-a plecat noaptea cu flaute să deschidă
trupuri de arbori adormiți peste ore
văpaia dorinței a sunat din trupuri ca o
scoică în fața vântului niciodată născut
pe mare

Nerostiri

Mai simt călcată iarba de tine iubito
Umbră moale miroasă a urme de cerb
Prea timid așternut pasul tău ingognito
Reînvie blestemul acela superb.

Mai simt călcată iarba iubito de tine
Nedorita ispită mă paște firesc
Dar noptatice valuri îmi curg pe retine
Și mai des, tot mai des amintiri rătăcesc.

Mai simt călcată iarba dar nu mai pot iubi
Tu ai fost, nu mai ești, nu mai fi.

Efervescență

Dorul tresaltă din muguri de lumină
imitând piruiete albastre prin ore singură
iarba a trebuit să crească muindu-și
degetele firave în izvorul veșnic aproape
se cuvine închinare aceluia care zilnic îi
dăruie viață din soare

Oamenii s-au obișnuit cu țărâna înrourată
sub tălpi de aceea nu mai păcălesc
timpul încolăcit din iarnă în jurul gleznelor
pesemne au știut să aleagă ce este
deopotrivă cu ei

Lepădați-mă

Lepădați-mă oameni de crudul meu gând
Ca o torță uitată în mine arzând
Nefirească lumină pâlpâind nefiresc
Nu mai știu dacă gândul mai e omenesc
Nu mai cred că speranța mă poate salva
Nu mai văd dacă chakra înseamnă ceva
Ce lianturi pustii de la pur pân la met
Ce-a rămas de la zei din străvechi Egipt
Strig la voi și degeaba auzu-i pustiu
Ce mai sunt e acum ca și cum nu mai
știu.

Adverbială

Așadar măcar odată
Poate rar chiar niciodată
Pe deplin adeseori
Mai precis de multe ori

Prin urmare nicidecum
Deseori abia acum
Deocamdată doar atât
Pe de rost numaidecât

Astfel destul de frecvent
Aproape suficient
Deși prea adverbial
Nimic parcă nebanal.

Chemarea țărmlui

Într-o zi un poet
rătăcind pe o mare
într-un vers desuet
va rosti o-ntrebare

De unde vine dorul atât de aproape
să rămână pământ între ape?

Un poet s-a pierdut
ce poeme dispar
între țărmluri de lut
timpul e tot mai rar.

E încă lumină

E încă lumină să-mi trimit trupul la
culcare
De s-ar împlini astrul acesta cu mintea
mea lucrândă scormoni-voi ideea pe
tâmples iarăși va apăsa tăcerea lunii
mâinile strânge-voi la piept să nu-mi
pierd marmora cărnii
Timpul de va amurgi pe retine setea-mi
va exprima izvoarele din experiența
albastrelor dune spre mine privirea de vei
întoarce ostoit voi fi precum luntrașul în
mijlocul mării setos de țărână

Fugeam

Dezgropam arbori tineri cu dinții
Pietre largi dimprejur adunam
Toamna-mi sugea ochiul minții
Și fugeam, și fugeam, și fugeam

Prăvălit în aridă visare
În mine somn de ecouri purtam
Galaxii îmi suflau în spinare
Și fugeam, și fugeam, și fugeam

Aveam bătrâni melancolici pe creier
Cu voință de ei mă rupeam
Frigul țâșnea prin criuri de greier
Și fugeam, și fugeam, și fugeam

Mă-ntreceam în viteză cu bezna
Doar o sferă eram, doar o sferă eram
Clipa mărunță îmi sfâșia glezna
Și fugeam, și fugeam, și fugeam

Numai atunci

Cine n-a uitat să-și îndrepte cugetul spre
sămânța elină și cine n-a știut vechile
fluvii sorbind trecerea noastră

Această unică durere sugrumând
buimace trude vei spune că moare
undeva când sămânța se răsplătește pe
sine din colții subțiri dezgoliți pentru
coacere

Atunci încumetă-ți brațul să urce semet
spre mântuire

Am sedus minți

lui Nichita Stănescu

Prea singur sunt între godeliene săbii
Spărgând evaluând necunoscute sfere
Am izbăvit prea mult pustiite corăbii
Iar omul cetății m-a robit în tăcere

Am sedus minți cu logiciene deprinderi
Pe Einstein l-am ucis cu inducții rebele
Am supus legi prin aspațiale întinderi
Și ani astronomici am zidit peste ele

Reneg azi definirea exactă de număr
Închid soarta lumii în sertar fără cheie
Sunt zei care poartă frământarea pe
umăr
Dau totul pe un singur surâs de femeie

Totul e ca un vis

Prin albastre și negre cristaluri în
noaptea de toamnă sunetul singur se
prelungeste sub copacii mai rari decât pe
câmpie iar fumul dinspre munte
prefigurează semnele lumii

Știi

Atâta fericire poate să te laude când pe
trotuare se dezvelesc amorițe lumini
Și sunt distanțe egale între mine și tine
mai tineri suntem decât clipa nenăscută
și mai eroi decât visele noastre
Totul e ca un vis

Mai exist

mama mea cea demultă și tristă
am nevoie de tine o dată pe zi
nu mai știu de iubire există
deznădejdea mă poate strivi

degeaba mă ascund în oglindă
trupul mă apasă din ce în ce mai greu
numai vulturi în ochi se perindă
nici sfântul gând nu mai este al meu

pârjolate sunt țărături în mine
de maluri mă sprijin mereu fără puteri
caut o mână întinsă de cine
ziua de mâine va fi precum ieri

iubire n-am aflat de o vreme
sunt singur ca un rău incurabil și trist
tot aștept cineva să mă cheme
și mă mir mereu mă mir că exist

Exilul

Ce-i drept
prea singur mi-am ales
exilul
am rătăcit tăcerea
să mă urce
cu sensul ei
tăiat
ba
rupt
nu mai scânteie pentru mine
aștept dar frigul
rece
dinspre iarnă
cu
lămpașe de exil
în frunte.

Rătăcire

Renaște speranța-n copil nenăscut
Cu mâini rătăcinde și chakra de lut
Amăgire de mugur dinspre amurg,
Lumină de ceară aprinsă pe rug,
Banală plecare visată de om,
Adâncă uitare-ntr-un biet axiom,
Ciudată chemare în vechi adăpost
Învie în suflet din lumi fără rost,
Ex nihilo nihil doar pentru năluci
Ce oameni, ce soartă vedeți voi pe cruci?

Dorință

De mult n-ai trecut pe la mine, Durere!
Te-am nimerit la rădăcină oare?

Eminescului

Picură dorul care mă frânge
Curge izvorul uitarea plânge

Frunza în spuză pe creanga de tei
Rumpe o muză în trecerea ei

Noaptea învinsă se scurge firav
Iarba surprinsă răsare suav

Tresaltă dorul pe dealul pustiu
Dulce amorul mai e încă viu

Glasul de piatră rupe suspine
Liră uitată vino la mine

Vânt cuvânt

Vânt
Cuvânt
Leagăn de ciuturi
Răscolire de fluturi
Crude săruturi
Descânt.

Vânt
Cuvânt
Tremur de rouă
Încordare când plouă
Speranță nouă
Crescând.

Trecea un mort

Trecea un mort pe sub fereastra mea
Și nu avea cortegiu funerar
Inima-n piept îmi deveni mai grea
La gândul vieții mele de hoinar.

Trecea un mort pe sub fereastra mea
Iar sufletu-i zburda prin veșnicii,
Nu avea haine și nici trup n-avea,
Doar străbătea cărările pustii.

Trecea un mort pe sub fereastra mea,
Zbura pe sus, nu se vedea defel
Plutea frumos, ce singur mai era!
Era tăcut, eram doar eu cu el.

Oglinda

Searbădă prezență de gheață
în tine mi-am cunoscut amintirea
ivită dincolo de prima ta
răcire
ca umbra pierdută în dimineață
dar goliciunea ta firească
ce dulce-mi e
și ești mereu de față
la recea împotrivire
cu chipul altul decât cel știut.

Muntele lui Galilei

Urcam un munte cvadrilat
În vârful lui vroiam s-ajung
De-acolo sus m-aș fi uitat
Să văd departele mai lung,

Simțeam că aș putea s-o fac
Aveam în sânge aripi noi
Dar îngerii mă trăgeau 'napoi
Pământului sărac,

Un con de stele doar vedeam
Roind în spațiul plutitor
Și amețeam, și amețeam
De secole de dor,

Cerșeam doar clipei cele reci
O lacrimă să pot stârni
De-acolo sus de va veni
Pe veșnice poteci.

O togă mi-era adăpost
Vâsleam prin haos fără rost
Negam și iarăși înviam,
Mă amăgeam, mă amăgeam,

Aștrii se-ndepărtau ușor
Ornicele băteau pe loc,
Ar fi fost loc, ar fi fost loc
Să-ncap și eu să mor

Nu-i un amurg, nu era vis
Mă rătăceam adeseori
Plimbam ideea-n paradisi
Și pârghia la subțiori,

Aștrii priveau doar între ei
Cu-n singur ochi, un singur țel
Munte nu mai era defel
Doar bietul Galilei.

Mamă îți spun

mamă îți spun am devenit bolnav
de o vreme un rău în mine zace
toți doctorii din lume n-au ce-mi face
iar eu mă simt din ce în ce mai grav

le dau și bani le dau de toate cele
le cer să-și facă treaba cât mai bine
dar nu prea pot durerea să-mi aline
iar uneori le-arunc cuvinte grele

tu nu mai ești simt lipsa ta anume
iubirea cea mereu mângâietoare
pe palma ta atotvindecătoare
aș da acum toți doctorii din lume

Reflectare

Au picurat din peștera pustie
Tăcute lacrimi pașilor pierduți
Iar din izvoru-ntunecatei grote
Se mai aud și astăzi stropi căzuți

Pământule ce tăinuiești milenii
Substanța-n care unda și-a construit
izvorul
Și murmurul s-a împletit cu dorul
De ce-o ascunzi în umbra vremii?

Știu dar că primul tău izvor
A fost eterna sevă din adâncuri
Unde nimic nu poate-ajunge
Decât erupția de gânduri

Am cumpărat o bucată de lună

Am cumpărat o bucată de lună
vindea un nebun convenabil teren
cu acte în regulă

Nu mi-am propus nimic să construiesc
o casă ceva care să zboare
(pe lună se plutește uneori!)
în schimb am terenul meu premarcat
iubita mea proprietate
un loc al meu unde voi vrea să mă
odihnesc

Sunt vecin cu Venus la miazăzi
(ce uimită a fost!)
ne trimitem deseori noaptea emailuri
tandre

Înspre miazănoapte am vecin
un pământean de-al meu

(nu i-am văzut niciodată fața!)
are omul o plăcuță ruginită la vedere
for sale legănându-se în adieri siderale

La răsărit mi-e vecin soarele almageste
iar la apus nu e nimeni pentru știutul
motiv
că nu există apus

Pe Venus o văd în fiecare dimineață
nudă face plajă în grădina mea prăfuită
pe un cearceaf de raze sinodice
(ce priveliște minunată!)
mă și gândesc la luna mea de miere
nimic nu dori-voi mai mult

E ora șase, tată

E ora șase, tată, ți-amintești?
Străluminarea-mi intră-n așternut
Ți-aș scrie-un vers aproape pe nimic,
Ți-aș da poemul meu de la debut
În drumul tău spre treabă să-l citești
Numai mă lasă să mai dorm un pic!

Și azi aș vrea să-ți pot spune la fel
Mai dorm, veghindu-mi visul de poet,
Scriu tot mai rar, aproape nu mai pot,
Privesc la chipul tău dintr-un portret
Dar ce păcat, tu nu mai ești defel!
De-ai fi, cu tine-aș merge peste tot!

Humanitas

Uneori

îi era atât de frică singur să copilărească
încât țipa după mine
amăgindu-mă cu tot felul de jucării
plictisitoare
pe care le ascundeam câte una într-o
groapă

victorian le aruncam într-o groapă
așa mai uitam că se ținea scai după mine

Uneori

îi era atât de frică singur să întinerească
încât striga după mine tot felul de injurii
pe nerăsuflăte le aducea
mă trăgeam lângă el încetul cu încetul
cu pași precauți aproape că ne atingeam

Uneori

îi era atât de frică singur să
îmbătrânească
încât mă căuta pe lângă el
gândindu-mă prin preajmă
adulmeca iertarea cu degetele
și mă ruga să-i fiu aproapele
Rareori reușeam să scap
desprinsul era ca o mană cerească

Prea multă iubire

Din ce haosuri s-a rotunjit iubirea aceasta
sunt încă plin de incertitudini albastre
inima-i ca o sferă desfășurată pe bolți
aprinse
cu-n ochi cuprinzând numai stele
scânteietoare stele
cu păsări albe zburând împrejur
le-aș aduce pe toate în dormitorul meu
și-n vis dimineața voi înălța curcubeie
de ce iubire dai iară năvală în mine
hai vino
de data asta îți voi număra
mai atent restul de zile
cine poate stăvili risipirea aceasta
prea multă iubire iubito iubite

Nepăsare

Dezgolind
imuna liniște
de răzlețe deprinderi
îți număr împlinirea pasului
pe nepăsarea tavanului
alimentat cu întindere
buimacă întindere

și lumea ta se termină
undeva aici în mine
peste exod
de
sălbatică doruri
ropot de auricole
nestăvilit
de nepăsarea ta.

Undeva, cândva, cineva

Undeva, cândva, cineva
Era cu mine, cu mine era
Eram cu ea, cu ea eram
Și-o iubeam, și-o iubeam, și-o iubeam.

De unde, de când, de cine
În mine se află, se află în mine
Eram acolo, acolo eram
Și iubeam, și iubeam, și iubeam.

Ruine

- *memoriu Piroboridavei* -

Timpul și-a lăsat umbra amară
Pe ziduri și stânci străvezii
Unde secretă doar nemișcarea
În labirinturi de piatră pustii.

Aici sunt doar visuri uitate
Și lacrimi căzute pe piatră
Sunt doar așteptări de vecie
Ale solului ispitei la poartă.

Doar tăcerea în cercuri răsare
Din cuprinderea nopții păgâne
La marginea orei uitată pe muguri
În semisfera singurătății stăpâne.

Timpul și-a lăsat umbra amară
Pe ziduri și stânci străvezii
Unde secretă doar nemișcarea
În labirinturi de piatră pustii.

A fost un alt răsărit

De zori așteptat dintr-odată
cerul a fremătat
În cuiburi frunze aprinse pe rând
cad învinse
Vibrări de copaci au trezit
mulți gândaci
Cocorii au reconstruit la loc
triunghiul ascuțit
Încovoiat peste humă s-a întins
un șarpe de gumă
Talazuri de lumină s-au dezvelit
în surdină
Maluri și ape s-au trezit buimace
de somnul sfârșit.

Veți spune veți spune de unde
asta anume ?

Nimic nu mai e adormit căci a fost
un alt răsărit.

În umbra toamnei

Se-ndoaie plopul în colțul grădinii
Cad frunze aprinse furate de vânt
Oftarea sihastră a zilelor scurte
O simt lângă mine-adormită în gând.

Cutremurat de-o veche amintire
A bucuriei de odinioară
La geamul de sub streășina uscată
Ascult tăișul vântului afară.

Și urmăresc din casă trecătorii
Până dispar în cercuri mici în zare
Mă întristez la gândul înserării,
La toamna revenită pe cărare.

Și totuși

Și totuși visam curgerea timpului când
înserarea mă surprindea pe creasta
Olimpului

când nepăsătorul Icar pe retine tremura
ca roua pe frunza din mine

Căutam un nume aceluia care mă trezea
din adâncă visare

Și totuși învăluit în pânzele nopții
simțeam
cum peste mine se prăbușesc sacerdoții

cum în scorburi orele de lună sunt atrase
cu sete de dună

n-am știut nu știam că am fost
că eram

Amicului meu

Știi tu, amice, când din deal curgea șuvoi
de ape
Iar noi, cu tălpile-n noroi, luptam să nu ne
scape
Grămezi de frunze moi și reci, șiroi de
dude coapte
Le adunam uzi și voioși până târziu în
noapte?
Rupeam din sălcii crengi și foi, din mal
bucăți de humă
Să astupăm cu ele-n drum șuvoi pletos
de spumă
Ți-aduci aminte cum pe deal mai fluierau
ciobanii
Când ora lupilor sosea? Ce iute-au trecut
anii!
Am trecut ieri pe-acolo iar, am zăbovit o
clipă
Ciobanii s-au mutat mai sus, în vale-i
doar o râpă
Până în apă atârnav crengi de sălcii
bătrâne
Știi? Pentru-o clipă am crezut că tu erai
cu mine!

CUPRINS

Întârziata vestire.....	3
Liniște.....	4
Vale de rai.....	5
Din mari așezări.....	6
Sunt nebun murmurând beethoven.....	7
Fragmentata generație.....	8
Alef nu-i alef.....	9
Iubită iubire.....	11
Oglindire.....	12
Tot mai sper.....	13
Gând în destrămare.....	14
Neîmplinire.....	15
Eterna iarnă.....	16
Februarie.....	17
Te știi aproape.....	18
Iubito, suntem un triumfi.....	19
E timpul.....	20
Ce păcat că se moare.....	21
Primăvara.....	22
Sunt singurul apei.....	23
Răsare iarba.....	24
Rămâi la marginea zilei.....	25

Întârziata vestire

Noaptea.....	26
Efemeră.....	27
Toți morții vorbesc.....	28
Autobuzul.....	29
Să fi iubit.....	31
Treceai.....	32
Nimicul.....	33
Dureri.....	34
Întregul mamă.....	35
Dorința.....	36
Nerostiri.....	37
Efervescență.....	38
Lepădați-mă.....	39
Adverbială.....	40
Chemarea țărmlui.....	41
E încă lumină.....	42
Fugeam.....	43
Nu mai atunci.....	44
Am sedus minți.....	45
Totul e ca un vis.....	46
Mai exist.....	47
Exilul.....	48
Rătăcire.....	49
Dorință.....	50
Eminescului.....	51
Vânt cuvânt.....	52

Petre Rău

Trecea un mort.....	53
Oglinda.....	54
Muntele lui Galilei.....	55
Mamă îți spun.....	57
Reflectare.....	58
Am cumpărat o bucată de lună.....	59
E ora șase, tată.....	61
Humanitas.....	62
Prea multă iubire.....	63
Nepăsare.....	64
Undeva, cândva, cineva.....	65
Ruine.....	66
A fost un alt răsărit.....	67
În umbra toamnei.....	68
Și totuși.....	69
Amicului meu.....	70

Copyright 1990 – Petre Rău